

РЕШЕНИЕ

№ 4223

гр. София, 25.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3977** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 10793 от 16.04.2013 г. по описа на Административен съд София - град, подадена от В. В. Д., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ит. 8, ап. 16, срещу Съдебно решение без номер от 28.02.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 107 състав (СРС) по нахд № 4834 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 5152 от 08.02.2012 г., издадено от началника на Административно – наказателна дейност (АНД), Отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50,00 (петдесет) лева за нарушение на чл. 119, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 ЗДвП.

Касаторът твърди, че обжалваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на процесуалния закон и нарушения на материалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Обръща внимание, че въззивният съд не е събрал показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, вместо което е

разпитал и кредитирал свидетелските показания на свидетел, който е заинтересован от изхода на делото. Твърди, че обжалваното решение е постановено при липса на мотиви, тъй като съдът не е събрал и обсъдил всички доказателства, които са поискани и представени в съда. Оспорва законосъобразността на процесуалните действия, извършени от съда по предявяване на акта за установяване на административно (АУАН) на свидетеля. Като се позовава на липсата на индивидуализация на пешеходеца, поддържа, че не може да се направи обоснован извод дали въобще съществува такова лице. Предвид всичко изложено касаторът моли отмяната на обжалваното съдебно решение и отмяна на спорното НП.

В съдебното заседание, Д., редовно призован, не се явява лично, но се представлява от адв. А., която от негово име поддържа жалбата. По същество моли нейното уважаване. Представя писмена защита, в която релевира главно съображения за допуснати нарушения в хода на административнонаказателното производство.

Ответникът - редовно призован, не взема становище по касационната жалба в дадения му срок и не изпраща представител за участие в съдебното заседание.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурора Димитров, който дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно – наказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за безспорно установено следното: На 27.01.2012 г. около 10,33 ч., в [населено място], [улица]в посока от [улица]към [улица]касаторът е управлявал лек автомобил марка „Ш.“, модел „А.“, с държавен регистрационен [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица]не е пропуснал пешеходец, предприел пресичане отляво надясно на пешеходната пътека, обозначена с пътен знак № Д 17 и маркировка тип „зебра“. Д. бил спрян за проверка от служителите на ОПП при СДВР, като свидетелят В. Г. Д. (мл. автоконтрольор при 02 група) му съставил АУАН № 5152 от 27.02.2012 г. за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, въз основа на който е издадено спорното НП.

Тази фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства – писмени доказателства, включително такива за компетентността на административнонаказващия орган, както и гласни

доказателствени средства – показанията на свидетеля В. Г. Д..

Въз основа на така събраните доказателства, районният съд е счел, че жалбата срещу спорното НП е неоснователна. Намерил е, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на НП. Както АУАН, така и НП са съставени от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН. Изложил е съображения, че по словесен път нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно по начин, който не нарушава правото на защита на Д. и съдържа всички обективни признаци на състава на нарушението. Посочил е, че по идентичен начин нарушението е описано в АУАН и НП като в последното е изписана буквално законовата формулировка, като в двата акта приблизителният час на нарушението е 10,33 часа. Предвид това, въззивният съд е приел, че Д. не е изпълнил задължението си по чл. 119, ал. 1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващи по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Изложил е съображения, че съставът на вмененото на Д. нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие, тъй като водачът на нерелсово пътно превозно средство преминава през пешеходната пътека преди през нея да преминат стъпилите на нея или преминаващи по нея пешеходци. Посочил е, че водачът е длъжен да пропусне пешеходците независимо от поведението на останалите участници в движението в момента, в който пешеходецът оповести намерението си да премине като се насочи към или спре на пешеходната пътека, като е без значение за съставомерността на деянието дали пешеходецът е един или са повече. Отделно от това, деянието е осъществено от субективна страна при форма на вината пряк умисъл, тъй като нарушителят е съзнавал, че приближава пешеходна пътека и че е длъжен да намали или спре, тъй като на нея са стъпили или преминават пешеходци, общественоопасния характер на деянието и е съзнавал общественоопасните последици, а именно, че застрашава обществените отношения, свързани с осъществяването на транспорта, но се е отнасял безразлично към тяхното настъпване при пряката си цел да премине през пешеходната пътека, което е и сторил. Размерът на наложеното наказание е съобразен със закона, в действащата към датата на извършването на нарушението редакция, която е по – благоприятна от тази, действаща към момента на постановяване на съдебното решение, предмет на касационен контрол. Предвид така изложеното, съдът е намерил, че Д. следва да понесе административнонаказателна отговорност за поведението си. По тези съображения е потвърдил спорното НП в неговата цялост.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че жалбата срещу постановеното от районния съд съдебно решение е неоснователна по следните съображения:

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е възприел за установена посочената фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил изцяло. Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК.

Правилно е възприето от въззивния съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че Д. е осъществил виновно състава на вмененото му нарушение. Предвид това, законосъобразен е правният извод на съда, че правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание посочените в НП разпоредби. Определеното с НП наказание за осъщественото нарушение е в нормативно установения към датата на осъществяване на процесното нарушение размер. Постановеното от районния съд съдебно решение не страда от наведените касационни основания - нарушение на материалния закон (чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК) и съществено нарушение на процесуалния закон (чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК). Освен това е мотивирано и постановено от законен съдийски състав.

Съгласно чл. 119, ал. 1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Предвид цитираната правна регламентация, нарушението, така както е описано в АУАН и НП изцяло следва и покрива предвидения в закона състав, поради което възраженията на Д. в обратния смисъл са неоснователни. К. съд споделя взетото във въззивното решение становище, че без значение за съставомерността на деянието е дали пешеходецът е един или са повече. В този смисъл липсата на индивидуализация на пешеходеца с ЕГН и три имена в АУАН и НП е ненужно. Напълно се споделя от касационната инстанция извода на районния съд, че вмененото на касатора деяние съдържа всички обективни и субективни признаци на нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН и осъществява както от субективна, така и от обективна страна състава на административно нарушение по ЗДвП, за което касаторът основателно е бил санкциониран.

Във връзка с наведените доводи за допуснати при разглеждането и решаването на делото съществени нарушения на процесуалните правила следва да се посочи, че районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Не отговаря на действителното фактическо положение твърдението, направено в касационната жалба, че не са събрани и обсъдени всички доказателства, поискани и представени в съда. Нито в жалбата, с която е сезирана въззивната инстанция, нито в съдебното заседание пред СРС Д. е отправял искания, които да не са били взети предвид от решаващия състав, нито е представил доказателства, които да са останали необсъдени от него. Съдът е установил чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Неоснователни са възраженията на касатора, че за да направи правния си извод, съдът не е събрал показанията на актосъставителя. Именно това лице (В. Г. Д.) е разпитано в качеството му на свидетел в проведеното в СРС на 16.10.2012 г. съдебно заседание. С предявяването на АУАН на свидетеля съставът на СРС не е допуснал твърдяното съществено нарушение на процесуалните правила. Правилно съдът е кредитирал

показанията на свидетеля Д., който е актосъставител и е възприел движението на автомобила, управляван от касатора, и събитията до и след спирането му за проверка. СРС е отчел характера на служебната дейност, която извършва този свидетел, както и практическата и житейска невъзможност да си спомня в детайли един рутинен случай на проверка. Свидетелят е припознал подписа си в АУАН за своя подпис и по този начин е потвърдил написаното в него. Като е кредитирал показанията му и ги е преценил в светлината на доказателствената съвкупност, въззивният съд в съответствие с процесуалните правила е достигнал до извод за възприетата от него фактическа обстановка, която касационната инстанция предвид правомощията си не може да обсъжда.

Предвид така изложеното, касационният съд приема, че при разглеждане и решаване на спора, въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неизпълнение на задължението за провеждане на задълбочено съдебно дирене. Като е извършил необходимото в унисон с чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК, съдът е постановил съдебен акт в съответствие със сочените процесуални разпоредби.

По всички така изложени съображения, съставът на АССГ намира, че като е приел за безспорно установено извършването на процесното административно нарушение от Д. при така възприетата фактическа обстановка, СРС е постановил законосъобразен съдебен акт, който не страда от релевираните пороци и следва да бъде оставен в сила. Предвид това касационната жалба е неоснователна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като законосъобразно и правилно.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 28.02.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 107 състав по нахд № 4834 по описа за 2012 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 5152 от 08.02.2012 г., издадено от началника на Административно – наказателна дейност, Отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50,00 (петдесет) лева за нарушение на чл. 119, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от същия закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.